

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Ο Άγιος Γεώργιος βίωσε στη ζωή του τον Αναστημένο Χριστό

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, το εσπέρας της Τρίτης της Διακαινησίμου 22 Απριλίου 2025 και ώρα 7:30 μ.μ., τέλεσε την ακολουθία του Εσπερινού, επί τη ιερά μνήμη του αγίου και ενδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του τροπαιοφόρου, στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Φαρσάλων.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου, με επίκεντρο τον σεπτό εορτασμό του Αγίου Γεωργίου, δεν είναι απλώς μια τιμητική αναφορά σε έναν ένδοξο Μάρτυρα της πίστεώς μας. Είναι μία πρόσκληση - να ακούσουμε το μήνυμα της ζωής του, να

εμπνευστούμε από την ομολογία του και να μαθητεύσουμε στο ήθος του.

Ανέφερε χαρακτηριστικά:

«Της ευσεβείας και της πίστεως, ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ο θαυματουργός απόψε, αδελφοί μου, όλους μας συγκαλεί, σε όλους τους ιερούς ναούς του – που είναι πάρα πολλοί και στη Μητροπολιτική μας περιφέρεια και εν τω κόσμω η Ορθοδοξία τον τιμά και τον γεραίρει. Το νοερό δηλαδή διαμάντι. Αυτός είναι ο νοερός αδάμας της ευσεβείας και της πίστεως. Ένας άνθρωπος πράγματι πολύ ευσεβής, με πολύ πίστη μέσα στην καρδιά του.

Καππαδόκης από τον πατέρα του, από τη Λύδδα από τη μητέρα του, όπου μέχρι και σήμερα, εκεί στην περιουσία τους, έχει ανορθωθεί αυτός ο περίφημος Ιερός Ναός του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, όπου βρίσκεται και ο τάφος του. Έφυγε μετά από το μαρτύριό του και ετάφη εκεί, και έγινε τόπος πολλών θαυμάτων.

Ο Άγιος Γεώργιος, όπως όλοι μας γνωρίζουμε, είναι πάντοτε συνυφασμένος με την εορτή του Πάσχα. Και τα τροπάρια και τα δοξαστικά τα αποψινά αλλά και τα αυριανά “Σήμερον νέα άλμυρίζει” – ευωδιάζει δηλαδή – η του Χριστού Ανάσταση. Αυτό σημαίνει. Είναι πάντοτε συνυφασμένη, η εορτή του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου με την Ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Βέβαια, όλες οι μνήμες των Αγίων και των Μαρτύρων είναι ταυτισμένες και συνυφασμένες με τον Ιησού Χριστό. Γιατί; Διότι αυτοί οι Άγιοι της πίστεώς μας ανεδείχθησαν στη ζωή τους, μιμητές Ιησού Χριστού. Με τον αγώνα τους, την πίστη τους, την προσωπική κατάθεση της καρδιάς τους εις το μυστήριο της Εκκλησίας, τους δημιουργεί τις προϋποθέσεις να ταυτίζονται με τον Ιησού Χριστό.

Γι' αυτό και μέσα στην Εκκλησία διδάσκουμε και λέμε ότι ο Χριστός είναι παρατεινόμενος εις τους αιώνες εν τοις μυστηρίοις, διά των Αγίων Του. Δηλαδή, μέσα στα Μυστήρια της Εκκλησίας – και κυρίως στο Σώμα και στο Αίμα – παρατείνεται ο Χριστός διαχρονικά εις τους αιώνες. Αλλά έχουμε και τον ορατό Χριστό εις τους Αγίους. Εις τους ανθρώπους αυτούς, οι οποίοι αγάπησαν τον Θεό, τον πίστεψαν, τον εμπιστεύτηκαν και έδωσαν ολόκληρο το είναι τους σε Εκείνον.

Ο Άγιος Γεώργιος ήταν από μία επιφανή οικογένεια και πολύ πλούσια της εποχής εκείνης. Εις τον Ρωμαϊκό Στρατό έφτασε μέχρι το αξίωμα του κόμητος – διοικούσε δηλαδή ολόκληρη περιοχή, σα να λέγαμε την περιοχή της Θεσσαλίας. Όμως, όταν

ο Διοκλητιανός μαζί με τον Μαξέντιο ξεκίνησαν τους διωγμούς, αυτός δεν φοβήθηκε μη χάσει την έδρα του, μη χάσει την εξουσία του, μη χάσει τη ζωή του. Αλλά ομολόγησε τον Αναστημένο Ιησού Χριστό και με τα λόγια του και με τα έργα του.

Ο Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος ταυτίστηκε τόσο πολύ με τον Ιησού Χριστό, ώστε πραγματοποίησε και Ανάσταση ανθρώπου. Ανέστησε άνθρωπο, ο Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος, με την προσευχή του. Γι' αυτό και είναι και αυτός κήρυκας της Αναστάσεως του Ιησού Χριστού. Πρώτα ανέστησε ένα βόδι σε έναν πτωχό άνθρωπο, που όλη του η περιουσία ήταν αυτό το βόδι και δεν θα μπορούσε να ζήσει. Και εκείνος με πολλή αγάπη και φιλανθρωπία πραγματοποίησε αυτό το γεγονός.

Όταν άρχισαν τα πολλά μαρτύρια, το πρώτο μαρτύριο ήταν να του τρυπήσουν την κοιλιά με ένα δόρυ. Το οποίο του άνοιξε, έτρεχε πολύ αίμα, αλλά «έστριψε» η κοιλιά, με αποτέλεσμα, μετά από λίγο, να είναι αλώβητος ο Άγιος. Τον έριξαν στη φυλακή. Τον έβαλαν στον τροχό. Ο τροχός ήταν ένα στρογγυλό κατασκεύασμα με λεπίδες, μεγάλο, που τους έδεναν και τους άφηναν να κατεβαίνουν στις κατωφέρειες, και βέβαια κομματιάζονταν οι σάρκες τους, τα σώματα των Αγίων Μαρτύρων.

Και από αυτά, μετά από τους πόνους και τις θλίψεις, εθεραπεύετο ο Άγιος και παράλληλα, τον έβαλαν μέσα και σε ένα χώρο μεγάλο με ασβέστη, για να καεί.

Αλλά και από 'κει βγήκε αλώβητος. Όχι γιατί είχε δύναμη ο Γεώργιος – παρότι αποδείχθηκε γεώργιον Ιησού Χριστού – ο Χριστός δηλαδή όργωσε την καρδιά του Γεωργίου.

Δέστε πόσο ωραία εικόνα. Να το σκεφτούμε αυτό και να το βάλουμε μέσα στην καρδιά μας. Να το δουλέψουμε στο μυαλό μας και να αφήσουμε τον Θεό, να αφήσουμε τον Χριστό μας να οργώνει τη ζωή μας. Να γίνουμε και εμείς γεώργιον Ιησού Χριστού, όπως ο Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος.

Και όταν λοιπόν, από όλα αυτά τα τρομερά και θλιβερά και με πολύ πόνο βασανιστήρια, έβγαινε αλώβητος ο Μεγαλομάρτυρας, τότε ο συν-αυτοκράτορας του Διοκλητιανού τον πήρε εκεί που ήταν – ήταν ένας τάφος εκεί – και του λέει: “Ανάστησε αυτόν που είναι εδώ μέσα, που λες ότι ο Θεός σου σε προστατεύει και σου δίνει δύναμη.”

Και πράγματι, πραγματοποίησε αυτή την Ανάσταση, προσευχόμενος εις τον Κύριό μας, τον Ιησού Χριστό, ο Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος. Και εξήλθε ο νεκρός από τον τάφο. Και τον ρωτούσε ο Μαξέντιος: πότε έζησε, ποιος ήταν. Και του αποκάλυψε τη ζωή του, και μάλιστα ότι ζούσε προ Χριστού, πριν γεννηθεί ο Χριστός, και μάλιστα την ταλαιπωρία που υφίσταται η ψυχή του επειδή πίστευε στα είδωλα. Και βέβαια, έπίστευσε πλέον εις τον Ιησού Χριστό, μετά από αυτό το γεγονός της Αναστάσεως.

Βλέπετε, λοιπόν, ότι οι Άγιοι της πίστεώς μας δεν μετέχουν μόνο εις τα παθήματα του Ιησού Χριστού – σαν Μεγαλομάρτυρες, όπως και ο Κύριός μας που ανέβηκε πάνω στον Σταυρό και έχυσε το Τίμιο Αίμα Του – αλλά μετέχουν και στη δόξα του Χριστού. Τους δίνει ο Θεός τη δυνατότητα να δοξάζονται επί της γης.

Και εκτός από αυτά τα γεγονότα τα οποία ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος πραγματοποίησε, το ότι χτίζουμε ναούς στο όνομά του, το ότι έχουμε ύμνους και ωδές πνευματικές και συνερχόμαστε στους ναούς του να προσκυνήσουμε τα ιερά του λείψανα, είτε τα ιερά του εικονίσματα, αυτή είναι η δόξα του Θεού που δίνεται στους ανθρώπους – στους δικούς Του ανθρώπους, αυτούς που πραγματικά γίνονται άνθρωποι του Ιησού Χριστού.

Ο Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος πράγματι τροπαιοφόρος λέγεται, γιατί έφερε τρόπαια – τρόπαια νίκης κατά του διαβόλου, και την ώρα των διωγμών και των πόνων και των θλίψεων. Γι' αυτό λέγεται τροπαιοφόρος. Γι' αυτό αποκαλείται Τροπαιοφόρος ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος. Και διατηρεί σε εμάς όλους μας την Ανάσταση του Ιησού Χριστού, το γεγονός της Αναστάσεως μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

Γιατί εμείς, ξέρετε, είμαστε η Εκκλησία της Αναστάσεως. Στο Σύμβολο της Πίστεώς μας - θεωρώ ότι όλοι μας το θυμόμαστε και γνωρίζουμε - στο τέλος, εκεί στα ακροτελεύτια του, λέγει ότι προσδοκούμε Ανάσταση νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος. Αυτό, θα πρέπει να μάθουμε να μην το λέμε μόνο με τα χείλη μας, αλλά με την καρδιά μας. Να πιστέψουμε, δηλαδή: "Χριστός Ανέστη εκ νεκρών."

Αυτός ο όμορφος ύμνος και παιάνας που ακούμε στις Εκκλησίες: Χριστός Ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας – με τον δικό Του θάνατο, πάτησε τον θάνατο της ανθρωπότητας και μας έδωσε ζωήν αιώνιον και κληρονομία πρωτοτόκων. Όπως Εκείνος, δηλαδή, πρώτος Ανέστη εκ των νεκρών με την πανσθενουργό δύναμή Του, έτσι μπορεί να συνεγείρει και εμάς – τους πεσόντες στην αμαρτία. Για να το πραγματοποιήσουμε όμως αυτό, χρειάζεται να έχουμε μετάνοια. Χρειάζεται να έχουμε πίστη. Χρειάζεται να εμπιστευτούμε τον Αναστημένο Χριστό και Σωτήρα μας εις τη ζωή μας.

Ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος εύκολα θα μπορούσε, αδελφοί, με αυτά τα οποία είχε, να ζήσει πάρα πολύ καλά – με τις θέσεις και με τις δόξες, να απολαμβάνει και να συσχηματίζεται με τον κόσμο της εποχής του. Όμως εκείνος έδωσε κάτι άλλο. Έδωσε μία άλλη μαρτυρία. Έδωσε κάτι το οποίο, μόνον οι άνθρωποι που είναι ταυτισμένοι με τον Ιησού Χριστό, μπορούν να το κατανοήσουν και μπορούν να το προσφέρουν, να το δώσουν.

Να το δώσουμε εμείς, με το κοσμικό μας φρόνημα, πονάμε, δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε τα μαρτύρια των Αγίων της πίστεώς μας. Η πίστη μας είναι λίγη και δεν είναι επαρκής. Η προσευχή μας, πολλές φορές, απουσιάζει τελείως από τη ζωή μας. Δεν προσεύχονται οι άνθρωποι. Δεν ξέρουν να γονατίσουν, δεν ξέρουν να παρακαλούν τον Θεό, δεν ξέρουν να αγαπούν τον Θεό. Δεν ξέρουν να αγαπούν τους άλλους ανθρώπους. Αυτή είναι η τραγικότητα της ζωής μας.

Ενώ ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος, έδωσε τα πάντα για τον Ιησού Χριστό. Και εξαιτίας του ότι έδωσε τα πάντα για τον Ιησού Χριστό – αγάπησε, δηλαδή, τον Θεό – μπορούσε εύκολα να αγαπήσει και τους άλλους ανθρώπους. Και όχι να αγαπήσει μόνο τους άλλους ανθρώπους, αλλά να αγαπήσει και τον εαυτό του. Όχι με τις εγωκεντρικότητες που έχουμε εμείς, αλλά να προφυλάσσει τον εαυτό του από τις δύσκολες καταστάσεις της ζωής και τις καταστάσεις οι οποίες μας απομακρύνουν από τη Χάρη και από την παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Αυτό είναι το μέγιστο, αυτός είναι ο αγώνας μας: το πώς θα εγκαταστήσουμε τον Χριστό μέσα στην καρδιά μας.

Σήμερα το πρωί, όσοι πήγατε στην Εκκλησία, διαβάστηκε ένα πολύ ωραίο Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, από το κατά Λουκάν Ιερό Ευαγγέλιο και μάλιστα είναι και το τέταρτο Εωθινό. Εκεί λοιπόν, ήταν η τέταρτη παρουσία του Αναστημένου Χριστού. Ο Χριστός, σύμφωνα με τα κείμενα των Ευαγγελιστών, παρουσιάστηκε Αναστημένος έντεκα φορές. Εάν προσέξουμε και διαβάσουμε καλά, θα δούμε ότι οι εμφανίσεις του Χριστού μετά την Ανάστασή Του ήταν συνολικά δώδεκα. Η πρώτη, λέγεται, ήταν προς την Παναγία Μητέρα Του· όμως επειδή η Παναγία, ως Μητέρα Του, εύκολα θα μπορούσε να πει ότι Τον είδε, η Εκκλησία αποσιώπησε αυτή την εμφάνιση και δεν τη συμπεριέλαβε στις επίσημες μαρτυρίες, χρησιμοποιώντας μόνο τις ένδεκα που επιβεβαιώθηκαν από άλλους ανθρώπους, για να είναι έγκυρες.

Από την ημέρα της Αναστάσεως μέχρι την ημέρα της Αναλήψεως, λοιπόν, καταγράφονται έντεκα εμφανίσεις. Όμως, εάν μελετήσουμε και το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, θα δούμε ότι ο Χριστός εμφανίστηκε και άλλες φορές: στον κύκλο των 500 μαθητών, στους Εβδομήκοντα, των Αποστόλων – όπου έπρεπε να είναι παρών, για να ενδυναμώσει τους ανθρώπους Του. Ο Αναστημένος Χριστός ήταν μαζί τους.

Η τέταρτη, λοιπόν, παρουσία του Χριστού έγινε κατά την πορεία προς Εμμαούς. Ο Λουκάς και ο Κλεόπας έφευγαν από τα Ιεροσόλυμα, τρεις ημέρες μετά την Ανάσταση, και κατευθύνονταν προς την Εμμαούς, απόσταση περίπου 11 χιλιομέτρων. Συζητούσαν μεταξύ τους για όλα όσα είχαν συμβεί: το Πάθος, ο

Σταυρός, η πιθανή - ή μη - Ανάσταση. Με πολλές απορίες και αμφισβητήσεις. Εκεί, μαζί τους, εμφανίζεται και ο Αναστημένος Χριστός, χωρίς όμως να Τον αναγνωρίσουν. Ήταν ανάγκη να τους απαντήσει στα ερωτήματα και τις αμφιβολίες τους. Ξεκίνησε λοιπόν ένας πολύ όμορφος διάλογος.

Αν δεν κάνω λάθος, αυτό περιγράφεται στο 22ο κεφάλαιο του κατά Λουκάν Ευαγγελίου. Αξίζει να το διαβάσει κανείς - είναι από τα πιο ωραία σημεία. Γιατί, ξέρετε, και οι άλλοι Ευαγγελιστές γράφουν όμορφα, αλλά ο Λουκάς - ο οποίος γεννήθηκε στην ελληνιστική Αντιόχεια - έγραφε άψογα ελληνικά, ήταν ο ιστορικός της Εκκλησίας, ο «Ηρόδοτος» της εκκλησίας μας. Ήταν και γιατρός, και αυτό φαίνεται στον τρόπο που περιγράφει τα θαύματα του Χριστού - σχεδόν σαν ιατρικές πράξεις. Ήτα εξαίσια η γραφίδα του Ευαγγελιστή Λουκά!

Καθώς, λοιπόν, προχωρούσαν, συζητούσαν με τον «ξένο συνοδοιπόρο» - χωρίς να ξέρουν ότι ήταν ο Χριστός. Τον ρωτούσαν: «Εσύ ήσουν στα Ιεροσόλυμα και δεν άκουσες όλα αυτά που έγιναν;». Κατέθεταν τις αμφιβολίες τους, και τότε ο Χριστός τούς είπε: «Ὡ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ» - δηλαδή «ανόητοι και

βραδείς στην καρδιά σας να πιστέψετε». Και η δική μας καρδιά, δυστυχώς, είναι συχνά βραδεία, δύσκολη στο να δεχτεί τη διδασκαλία του Αναστημένου Χριστού και να επιβεβαιώνει αυτή την παρουσία του Χριστού στη ζωή μας.

Έφτασαν στην Εμμαούς. Ο Κύριος προσποιήθηκε πως θα προχωρούσε, αλλά Τον παρακάλεσαν να μείνει μαζί τους, γιατί είχε νυχτώσει. Και όταν κάθισαν στο τραπέζι, λέει το Ευαγγέλιο, έλαβε τον άρτο, και στην κλάση αυτού – στην κλάση, δηλαδή στο κόψιμο του άρτου – «διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί», και Τον αναγνώρισαν. Αυτό, για εμάς τους Ορθοδόξους, είναι πολύ σημαντικό: ο Χριστός φανερώνεται μέσα στην κλάση του άρτου, στη Θεία Ευχαριστία. Εκεί Τον συναντάμε σήμερα. Δεν υπάρχει πουθενά αλλού η παρουσία Του, όσο κι αν λένε κάποιοι. Αυτή είναι η επίσημη και ξεκάθαρη θέση της Εκκλησίας.

Ο ιερός Γεώργιος λοιπόν, βίωσε στη ζωή του αυτόν τον Αναστημένο Χριστό. Για αυτό και ανέστησε άνθρωπο, για αυτό και θαυματουργήσε και θαυματουργεί μέχρι σήμερα. Για αυτό κι εμείς προστρέχουμε στους ναούς Του, προσκυνούμε τα ιερά Του λείψανα και τα εικονίσματά Του, και ζητάμε την παρουσία Του στη ζωή μας.

Και εύχομαι, αδελφοί, ο Αναστημένος Χριστός, διά πρεσβειών του αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, να είναι παρών στη ζωή όλων μας· να ανασταίνει τον νου μας, την καρδιά μας, τις σκέψεις μας, τις διαθέσεις μας· να μας μεταλλάσσει και να μας κάνει χριστοποιημένους ανθρώπους.

Να σκεφτόμαστε την προσφορά, τον αγώνα και την προσπάθεια – για τη δική μας ζωή και για τη ζωή των άλλων.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα. Χριστός Ανέστη».

